

самомнѣние! Охо! Ако искашъ да постигнешъ нѣщо, приятелю, бжди по-скроменъ; бжди като насъ—тогава ний и другитѣ ще те признаемъ.... А Петйофи отъ день на день още повече ги дразни: на високоученитѣ ници духомъ брътвачи той подхвърля сегистъ-тогистъ по пѣкой кокалъ, пѣкой пѣсень: да има, горкитѣ, какво да глождатъ и тѣ. Въ пълно съзнание на своитѣ сили той не ще да знае за въздържаностъ. „Ако пишахъ все тѣй както тѣмъ се ще, за какво ще се давосватъ тогава тѣ по вѣстницитѣ? Та тѣ би ослѣкнали тогава отъ гладъ! Празнитѣ куфалници на критицитѣ все ще трѣбва съ нѣщо да се натъпчятъ. Та кой знай, пай-сетиѣ и тѣ може да сж ~~ч~~ човѣшки сжщества! Дори може и да сж даскали!“ — Азъ не пиша за васъ пѣсни!—провиква се той, въ своитѣ Дрипави херои: „Мислите ли, че азъ не бихъ могълъ да облѣкжъ въ хубава одѣжда своитѣ пѣсни, своитѣ огнени идеи? И тѣ би могли, като благородни хапловци, да се явятъ въ изискана прѣмѣна прѣдъ обществото. Но моитѣ пѣсни не сж хапловци, на които по цѣли дни и ноци само това имъ е работата съ наждрена коса и въ ржавици, да се прозѣватъ и да дръпкатъ неврѣли-некипѣли. Оржжиата почиватъ за сега... спяжтъ саби и пушки, лѣлѣяни отъ рѣждивъ сънъ; но приближава врѣме. Пушки, саби — намѣсто тѣхъ сега идентѣ се боржтъ! — И азъ съмъ въ редѣтъ на борцитѣ, които моитѣ вѣкъ е извадилъ да дѣлжтъ медапъ: азъ се бижъ съ пѣсни и всѣка пѣсень е херой за свобода! Макарь и дрипави, тѣ сж смѣли, и тѣхниятъ мечъ удря на мѣсто,—не въ прѣмѣната е тѣхната слава, а въ юнашката имъ мощъ. Не щж и да знамъ, дали ще ме прѣживжжтъ моитѣ пѣсни—херои. Нека, нека загинжтъ въ самата борба — все пѣкъ и тогазъ ще бжде свещенна книгата гдѣто ще лѣжжтъ една до друга моитѣ пѣсни: гробъ, въ който единъ до другъ почиватъ хероитѣ паднали въ бой за свобода.“

Критицитѣ сж лаяли срѣщу Петйофи отъ една страна поради сюжетитѣ, отъ друга поради ритмѣтъ и тонѣтъ на неговитѣ пѣсни; тъкмо противъ онова, което въ тия пѣсни е най-цѣнно, най-хубаво, онова което е резултатъ отъ непосредственното влияние на народната поезия: тѣсната имъ връзка съ дѣйствителния животъ, непринуденността на формата и страстниятъ субективенъ тонъ. Всичко това го постави въ конфликтъ съ характера на съврѣменната нему поезия, художествена по форма, но безцѣтна, безжизнена.